



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7450/05
12.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником суда Надеждом Николић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", које заступа АБ, адвокат, против оспореног решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, 01/11 бр. У/П-1846 од 11.11.2005. године, у царинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 12.7.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије - Управе царина, 01/11 бр. У/П-1846 од 11.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Суботица бр. УП-1484/1-05 од 27.7.2005. године, а којим се у ставу првом диспозитива међају, подаци у декларацији ЈЦИ УВ-5 број 21 од 15.7.2004. године, ЦИ за послове слободне зоне Царинарнице Суботица, подаци у наименовању 01, у рубрици бр. 47 "обрачун дажбина", тако што је уписана шифра 03-дажбина за царинско евидентирање 0,5%, док је ставом другим диспозитива истог решења тужилац обавезан да плати износ од 10.254,65 динара, на име дажбине за царинско евидентирање по стопи од 05,% за робу стављену у поступак оплемењавања (систем одлагања) у слободној зони по овој декларацији, у року, на начин и на уплатни рачун ближе означен у ставу трећем диспозитива тог решења, с тим што жалба не задржава његово извршење.

Тужилац тужбом и поднеском од 30.11.2005. године, преко пуномоћника, оспорава законитост другостепеног решења туженог органа са свих законом прописаних разлога и предлаже да се оно поништи. У тужби се наводи да је првостепени царински орган за предметну робу прихватио декларацију када дажбина није ни била разрезана нити наплаћена, па стога није ни овлашћена да исту мења, а посебно није овлашћена да то чини у скраћеном поступку, без учешћа тужиоца као странке у поступку и супротно чл. 105. Царинског закона.

Даље се оспорава и постојање законског основа за обрачун предметне дажбине јер је приликом пријаве робе надлежни царински орган обрачунао и наплатио стварне трошкове за пружене услуге, како је то и прописано законом, тако да је позивање на примену одредбе чл. 25. Закона о слободним зонама погрешно. Осим тога, наводи се да се увозне дажбине царинским органима за пружене услуге зарачунавају и наплаћују у висини стварних трошкова, а не као паушални износ по стопи од 0,5% при чему указује да је оваква наплата апсурдна јер би при извозу робе из слободне зоне трошкови били већи од трошкова који се плаћају приликом извоза робе из царинског подручја Републике Србије.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом чл. 39. ст. 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је наведену одлуку из диспозитива истог донео са разлога што је, између осталог, оценио да је првостепени орган правилно поступио када је донео ожалбено решење. Ово стога што је Царинарница Суботица по службеној дужности покренула поступак накнадне наплате дажбине за царинско евидентирање робе по стопи од 0,5%, пошто ова дажбина није била обрачуната и наплаћена приликом прихватања декларације ЈЦИ УВ-5 број 21 од 15.7.2004. године, ЦИ за послове слободне зоне Царинарнице Суботица, а одредбом чл. 25. ст. 2. Закона о слободним зонама прописана је наплата и ове дажбине. Поступајући по предлогу Царинарске испоставе за послове слободне зоне наведене царинарнице, по оцени туженог, царински орган је правилно поступио када је ожалбеним решењем изменио податке у рубрици 47, у наведеној царинској исправи, те тужиоца обавезао на плаћање необрачунато и ненаплаћеног износа на име дажбина за царинско евидентирање, јер је ова обавеза постојала и у тренутку прихватања предметне декларације. Из изнетих разлога, тужени орган је

наводе жалбе оценио неоснованим, па је исту одбио.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, овај спор се за сада не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку због тога што су исте у битним тачкама непотпуно утврђене и што су у управном поступку повређена правила поступка што је било од утицаја на решавање ове управне ствари. Ово стога, што у оспореном и ожалбеном решењу није наведен правни основ за провођење поступка накнадне контроле декларације, па тиме ни за доношење решења о утврђивању тужиоцевог дуга на име дажбине за царинско евидентирање по наведеној стопи. Наиме, како је неспорно да се ожалбено решење односи на напред наведену декларацију као управни акт, то по ставу овог суда мењање података у царинском документу првостепени царински орган није могао да изврши само применом одредаба чл. 192. ст. 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), на који се позвао, с обзиром да је том одредбом прописано доношење решења на основу одлучних чињеница у редовном управном поступку, већ применом одредаба Царинског закона, као *lex specialis*, и прописа донетих на основу тог закона, којима је прописан поступак провођења поступка накнадне контроле декларације. По налажењу овог суда тужени орган је прихватио овакав погрешан правни основ првостепеног органа за доношење ожалбеног решења а затим и погрешно оценио да је то решење правилно и на закону засновано, чиме је повредио правила поступка и то повредом одредбе чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

Такође из првостепеног и оспореног решења произлази да је тужиоцу одобрен привремени увоз робе ради активног оплемењавања - систем одлагања, а који увоз робе се одобрава на основу чл. 141. и чл. 139. ст. 1. тач. 1. и ст. 2. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03), па како је том одредбом овог закона прописано да је у поступку активног оплемењавања царинска роба намењена поновном извозу (у облику добијених производа) и да се за њу не плаћа царина нити да подлеже мерама комерционалне политике, то Врховни суд Србије није могао да утврди на основу којих одлучних чињеница је у проведеном управном поступку утврђено да су се стекли услови за примену одредбе чл. 25. ст. 2. Закона о слободним зонама ("Службени лист СРЈ", бр. 81/94 и 28/96). Ово стога, што у образложењу како оспореног тако и ожалбеног решења нису наведени конкретни разлози за примену наведене одредбе овог закона, нити у списима предмета има доказа да је тужиоцу одобрено оснивање слободне зоне као и да је предметна роба била смештена у тој зони у смислу Закона о слободним зонама, у ком случају би се за исту према одредби чл. 405. Царинског закона примењивале одредбе о царинском складишту. Притом у образложењу оспореног и ожалбеног решења нису наведени подаци на коју основицу је примењена стопа од 05,% за обрачун предметне дажбине, тј. да ли је основица износ царине и других увозних дажбина или вредност робе, нити да ли је то основица прописана одредбом чл. 25. ст. 2. Закона о слободним зонама, која је у конкретном случају примењена.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку, уз учешће тужиоца отклонити све претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу одредбе чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредбе чл. 41. ст. 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 12.7.2006. године, У. 7450/05

Записничар, Председник већа - судија

Надежда Николић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК